

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η Σμυρνιά του καταυλισμού

Συνέχεια από την προηγούμενη έκδοση

Ήταν αλήθεια τα όσα είπε η Αικατερίνη Μπτροπούλου στην Ιουλία Κωστοπούλου. Όμως ο γιός του μεγαλοβιομήχανου Μιχαήλ Μπτρόπουλου δεν «έμπλεξε με μια Σμυρνιά», αλλά ήταν βαθιά ερωτευμένος με μια προσφυγοπούλα του καταυλισμού, την Φιλιώ.

Και το πιο σημαντικό ήταν και εκείνη ερωτευμένη μαζί του.

Πως έγινε και ο νεαρός κληρονόμος μιας τεράστιας περιουσίας να βρεθεί σε ένα προσφυγικό καταυλισμό να γνωρίσει και να ερωτευθεί την 17χρονη προσφυγοπούλα.

Η δραματική ιστορία της Φιλιώς μοιάζει με εκείνη των χιλιάδων υπάρξεων που βρέθηκαν στην δίνη της μεγάλης σφαγής της Σμύρνης. Το κορίτσι, που είδε να σφάζουν τον πατέρα της μπροστά στα έντρομα μάτια της, από τύχη είχε γλυτώσει αυτή και η μάνα της από την ατίμωση και τον θάνατο.

Ύστερα από δραματικές περιπέτειες η Φιλιώ, ακολουθώντας την μάνα της ανάμεσα σε ένα τρομαγμένο πλήθος, τρέχανε αλαφιασμένες στα παράλια της Σμύρνης να βρουν κάποιο πλοίο, να γλυτώσουν.

Πέρασαν αρκετές μέρες χωρίς φαγητό χωρίς νερό, και όμως είχαν ακόμη την δύναμη να τρέχουν.

Κάποτε, μάνα και κόρη, μαζί με άλλους, βρήκαν την σωτηρία. Χώθηκαν στο αμπάρι ενός μικρού Αγγλικού φορτηγού. Λίγες μέρες αργότερα, η Φιλιώ, με το μπογαλάκι της, με τα ελάχιστα ρουχαλάκια της, μαζί με την μητέρα της, βρέθηκε στην Ελλάδα, και σε ένα από τους πρόχειρους καταυλισμούς που στήθηκαν εκείνο ματωμένο καλοκαίρι του 1922.

.....

Στο μεταξύ στην Αθήνα τα πάντα είχαν ανατραπεί. Η αποχώρηση του ελληνικού στρατού από την Σμύρνη, η σφαγή χιλιάδων αμάχων που ακολούθησε, το κύμα της προσφυγιάς, ήταν γεγονότα συνταρακτικά σε μια χώρα που από χρόνια βίωνε το σαράκι της δικόνοιας.

Η γενοκτονία του Ελληνισμού στην Μικρά Ασία θα βαθύνει ακόμη περισσότερο τον διχασμό, την πολιτική αστάθεια, και την αβεβαιότητα. Θα οδηγήσει όμως και μια μερίδα του πληθυσμού κυρίως στην Αθήνα, να ρίχνει και ευθύνη, στους δυστυχισμένους τους πρόσφυγες.

«Ήρθαν αυτοί οι τουρκόσποροι να μας φάνε το ψωμί μας».

.....

Όμως η νεολαία των μεγαλοαστών στην Αθήνα αδιαφορούσε για τα όσα διαδραματιζόνταν στον πολιτικό χώρο, μη μπορώντας ή μη θέλοντας, να αντιληφθεί το έγκλημα της τότε πολιτικής ηγεσίας, που άρχισε με την απόφαση για την εκστρατεία για την κατάληψη της Άγκυρας, που οδήγησε στην ήττα του στρατού και στην συνέχεια στην γενοκτονία χιλιάδων αθώων υπάρξεων.

Στην πλειοψηφία της, η νεολαία των πλουσίων οικογενειών ζούσε μια σπάταλη και έκλυτη ζωή.

Ήταν τότε που ανακάλυψαν ορισμένοι ότι στους προσφυγικούς καταυλισμούς, θα μπορούσαν να βρουν εύκολα, εφήμερους έρωτες.

Θα ήταν για αυτούς μια κάποια αλλαγιά.

Ο Αλέξανδρος όμως δεν άνηκε στο είδος αυτό της νεολαίας του καιρού του. Πως βρέθηκε όμως στον προσφυγικό καταυλισμό που διέμενε η Φιλιώ;

Η ιστορία άρχισε στις πρώτες εβδομάδες που το μεγάλο κύμα των προσφύγων άρχισε να καταφθάνει στην Ελλάδα και την δημιουργία των καταυλισμών.

Ενώ οι άνθρωποι εκείνοι ζούσαν το δράμα τους, που κατατρομαγμένοι, δεν πίστευαν ότι γλύτωναν την σφαγή, υπήρχαν νεαροί δανδήδες, αλλά και άλλοι, μεγαλύτερης ηλικίας επιτήδειοι, που το θεώρησαν ευκαιρία να γνωρίσουν όμορφα νεαρά κορίτσια υποσχόμενοι να βοηθήσουν.

Σε κάποια μικρή απόσταση από τον καταυλισμό, που βρέθηκε η Φιλιώ και η μάνα της Ευτέρπη, υπήρχε από παλιά, μια υπαίθρια ταβερνούλα, όπου συχνάζαν φτωχοί εργάτες μετά την δουλειά να πιούν το ποτηράκι τους πριν ξεκινήσουν για το σπίτι.

Με την δημιουργία του καταυλισμού, άρχισε τότε να γίνεται στέκι ομάδων φοιτητών και άλλων αργόσχολων και από εκεί πεζή πήγαιναν περίπατο για να γνωρίσουν προσφυγοπούλες.

Δύο φίλοι συμφοιτητές του Αλέξανδρου του είπαν μια μέρα πως θα πήγαιναν σε μια λαϊκή ταβέρνα και από εκεί θα επισκέπτονταν τον κοντινό καταυλισμό, για να δουν τους πρόσφυγες.

Ο Αλέξανδρος δέχθηκε να τους

ακολουθήσει, για να γνωρίσει από κοντά το δράμα αυτών των ανθρώπων, χωρίς να φανταστεί ότι τα γεγονότα που θα εξελίσσονταν, θα άλλαζαν συθέμελα την ζωή του.

Στο τραπέζι στην ταβέρνα που κάθισαν, προστέθηκαν και άλλοι τρεις νεαροί που για τον Αλέξανδρο ήταν άγνωστοι. Έδειχναν θρασείες και οι κουβέντες τους κάθε άλλο έδειχναν παρά ότι ήταν άτομα καλλιεργημένα. Ανήκαν σε μια άλλη κατηγορία και για τον Αλέξανδρο δεν ήταν καθόλου οι τύποι που θα μπορούσε να κάνει παρέα.

Ξεκίνησαν πεζή για τον καταυλισμό. Καθώς βάδιζαν οι κουβέντες των τριών αγνώστων γινόταν πιο έντονα φανερές για πιο σκοπό πήγαιναν.

Οι δύο συμφοιτητές του Αλέξανδρου τους άκουγαν και χαζογελούσαν, φανερά ενθουσιασμένοι από τα υπονοούμενα που έλεγαν.

Ο Αλέξανδρος κατάλαβε ότι είχε σμίξει με μια παρέα που κάθε άλλο θα ήθελε να ακολουθήσει.

Δεν ήταν ο τύπος του νέου που επέλεγε με αυτόν τον τρόπο να φλερτάρει τα κορίτσια.

Ωραίος, λεπτός με μαύρα ίσια μαλλιά, πάντα καλοντυμένος, και ωραίους τρόπους, είχε τις κατακτήσεις του, φυσικά ανάμεσα στις κοπέλες της τάξης του. Πλουσιοκόριτσα που ενθαρρυνόμενες από την μαμά, τον φλερτάραν σε μια προσπάθεια να τον κερδίσουν με σκοπό τον γάμο.

Όλες οι μανάδες έσπρωχναν τις κόρες τους σε αυτόν, με τις συχνές επισκέψεις στο σπίτι της αρχόντισσας Ιουλίας Κωστοπούλου. Επισκέψεις που κάθε άλλο ευχαριστούσαν την μητέρα του αλλά και τον ίδιο.

«Προσπάθησε κοριτσάκι μου» έλεγε η κάθε μαμά στην κόρη της. «Είναι και πολύ πλούσιος και ωραίος.

Γιατί να τον αρπάξει η κάθε μια και να χάσουμε τέτοια ευκαιρία»

Ο Αλέξανδρος τις εύρισκε κουραστικές και ρηχές, που στην προσπάθεια τους να γίνουν ευχάριστες, και να τις προσέξει, γελούσαν δυνατά σε κάθε τι που έλεγε και ας ήταν σοβαρό.

Στον κόσμο του Πανεπιστημίου ο Αλέξανδρος ένιωθε άνεση όταν επρόκειτο να συζητήσει κάτι σημαντικό. Πριν μερικούς μήνες μια συμφοιτήτρια του τον έκανε να την προσέξει ιδιαίτερα. Ήταν όμορφη, έξυπνη, χαριτωμένη. Και εκείνη από την αρχή έδειξε να την ενδιαφέρει ο Αλέξανδρος. Όμως δεν προχώρησαν. Στην τελευταία τους συνάντηση του είπε:

-Αλέξανδρε νιώθω ότι είμαι ερωτευμένη μαζί σου, αλλά δεν μπορούμε να βλεπόμαστε. Δεν θέλω να πληγωθώ. Είμαι πολύ φτωχή για να με δεχθεί η οικογένεια σου.

Προσπάθησε να την μεταπειεί αλλά εκείνη είχε ήδη πάρει την απόφασή της.

Έβαλε τα χέρια της στον λαιμό του τον αγκάλιασε, τον φίλησε στα χείλη και έφυγε.

....

Αυτά σκεπτόταν ο Αλέξανδρος καθώς προχωρούσε σε αρκετή απόσταση από τους άλλους στον καταυλισμό. Ξαφνικά τους είδε να σταματάνε μπροστά από ένα αντίσκηνο, όπου μια κοπέλα σκυφτή με μια κοντή σκούπα προσπαθούσε να καθαρίσει τα χώματα.

Κάτι θα της είπαν και άρχισαν να γελάνε προκλητικά και δυνατά.

Η κοπέλα άφησε κάτω την σκούπα και τους κοίταξε. Όταν αντίκρυσε τα βλέμματά τους, έμπηξε μια δυνατή φωνή «βοήθεια» και άρχισε να τρέχει αλαφιασμένη προς το μέρος του Αλέξανδρου, όπου ο δρόμος ήταν πολύ πιο ανοιχτός.

Μόλις τον έφτασε τον άρπαξε από το χέρι και με τρεμάμενη φωνή του είπε δυνατά:

-Τρέξε γρήγορα πριν μας φτάσουν, θα μας σφάξουν.

Έκπληκτος ο Αλέξανδρος ένιωσε να τον αρπάξει σφικτά από το χέρι και να τον τραβάει μαζί της τρέχοντας λαχανιασμένα μέχρι που βρέθηκαν έξω από μια άδεια παράγκα. Τον τράβηξε μαζί της και χώθηκαν και οι δύο μέσα.

(Η συνέχεια στην έκδοση της ερχόμενης Τετάρτης)